

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 550/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, s. r. o., Centrum 18/23, Považská Bystrica, IČO 46 528 644, v mene ktorej koná JUDr. Róbert Fatura, advokát a konateľ spoločnosti, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/51/2020 2299 z 10. septembra 2020, ako aj uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tdo/6/2021 z 19. mája 2021 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tdo/6/2021 z 19. mája 2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tdo/6/2021 z 19. mája 2021 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 550/2021-10 z 11. novembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie

ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3To/51/2020-2299 z 10. septembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3Tdo/6/2021 z 19. mája 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj postupom predchádzajúcim ich vydaniu. Zároveň bola ústavná sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti odmietnutá.

2. Od 1. januára 2022 nadobudol účinnosť Rozvrh práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022. Podľa ods. 1 čl. IX Prechodné a záverečné ustanovenia, veci, na prerokovanie ktorých boli podľa predchádzajúcich rozvrhov práce príslušné senáty ústavného súdu v zloženiach platných do 31. decembra 2021, prerokuje ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v danej veci podľa súčasného rozvrhu práce; to neplatí, ak sa dotknutý sudca stal sudcom spravodajcom podľa § 47 ods. 2 tretej vety zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na čl. II bod 3 písm. b) sa sudca spravodajca v tejto veci stal členom IV. senátu, v dôsledku čoho došlo k zmene zloženia senátu príslušného na prerokovanie a rozhodnutie veci sťažovateľa.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 20. októbra 2009 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina proti sťažovateľovi na Okresnom súde Žilina (ďalej aj „okresný súd“) obžalobu pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“). V poradí prvý rozsudok okresného súdu č. k. 9T/49/2009-1849 z 22. apríla 2018, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, bol na základe sťažovateľom podaného odvolania zrušený uznesením krajského súdu č. k. 3To/51/2018-1946 zo 4. októbra 2018 a predmetná vec bola vrátená späť okresnému súdu.

4. Rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 9T/49/2009-2167 z 5. októbra 2019 (ďalej aj „druhý rozsudok okresného súdu“) bol sťažovateľ opätovne uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Sťažovateľ podal proti druhému rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré bolo spolu s odvolaním prokurátora, ako aj odvolaniami ďalších spoluobžalovaných napadnutým uznesením krajského súdu zamietnuté ako nedôvodné.

5. Sťažovateľ podal 10. novembra 2020 proti uvedenému uzneseniu krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa uznesením č. k. 3Tdo/6/2021 z 19. mája 2021 doručeným sťažovateľovi 8. júna 2021 odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov označeným v záhlaví tohto uznesenia argumentoval tým, že:

- a) krajský súd ani najvyšší súd nenapravili pochybenia okresného súdu, ktorý v rozpore so základnými zásadami trestného konania nezistil náležité skutkový stav v tejto veci, čím sťažovateľovi uprel jeho právo na spravodlivý súdny proces,
- b) súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci nesprávne právne posúdili a vyhodnotili skutkový stav veci najmä pozíciu sťažovateľa ako obvineného pri uzatváraní a realizácii sporných zmlúv, ktoré sú špecifikované v rámci popisu skutku,
- c) z vykonaného dokazovania nebola preukázaná žiadna predchádzajúca dohoda medzi sťažovateľom a spoluobvinenými [REDACTED] a [REDACTED] a [REDACTED], naopak, každý z nich si len plnil svoje povinnosti vyplývajúce im z ich funkčného zaradenia,
- d) z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že sťažovateľ spolu s ostatnými obvinenými uzatvárali a dohadovali zmluvy vopred s vedomosťou, že predmet zmlúv sa aj napriek úhrade ceny služieb nebude realizovať,
- e) okresná prokuratúra podala obžalobu na sťažovateľa pre pokračovací trestný čin podvodu, pričom v opise každého skutku bolo uvedené, že obvinení svojím konaním uviedli do omylu spoločnosť [REDACTED], avšak počas konania bol opis skutku upravený takým spôsobom, že v ňom nie je uvedené, koho mali obvinení a akým spôsobom uviesť do omylu, t. z. v skutkovej vete absentuje špecifikácia objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu,
- f) zmenou opisu skutku počas konania nebola zachovaná totožnosť skutku,
- g) najvyšší súd síce konštatoval nesprávne právne posúdenie tejto veci okresným a krajským súdom, avšak uvedené pochybenie nenapravil, pretože aplikoval § 371 ods. 5 Trestného poriadku, čím došlo k poškodeniu sťažovateľa na jeho právach, predovšetkým práva na spravodlivý proces, pretože mu nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené efektívne sa brániť.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Na základe výzvy ústavného súdu v prípise č. k. Spr 407/2021 z 9. decembra 2021 predsedníčka krajského súdu poukázala na obsah vyjadrenia predsedníčky senátu priloženého v jeho prílohe.

a) Z obsahu tohto vyjadrenia vyplýva, že konajúci senát pri rozhodovaní tejto veci konal tak ako vždy čestne, poctivo, svedomito a k porušeniu sťažovateľom označených práv v tomto konaní nedošlo. Krajský súd ďalej poukázal na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej obsahom práva na spravodlivý proces nie je akceptácia návrhov niektorej zo strán sporu, jej spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov či jej spôsobu výkladu všeobecne záväzných predpisov, ako ani jej právo na úspech v konaní (m. m. III. ÚS 339/08. II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

b) Predsedníčka senátu následne odkázala v celom rozsahu na písomné dôvody napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom reagoval na odvolacie námietky sťažovateľa, ktoré sú podľa nej takmer totožné s dôvodmi jeho ústavnej sťažnosti. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva

na prejednanie veci v primeranej lehote poukázala na písomné dôvody uvedené na str. 21 a 22 napadnutého uznesenia krajského súdu.

III.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

8. Podpredsedníčka najvyššieho súdu sa na základe výzvy ústavného súdu k podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyjadrila prípisom č. k. 3/2021-528 z 3. januára 2022 (ďalej aj „prípis najvyššieho súdu“).

a) Z obsahu prípisu najvyššieho súdu vyplýva, že v napadnutom uznesení na str. 7 a 8 najvyšší súd ozrejmil, že námietky sťažovateľa zosumarizované v piatom bode pod písm. a) až d) uznesenia o prijatí posúdil ako námietky skutkového charakteru, čo predstavovalo dôvod ich vylúčenia z dovolacieho prieskumu.

b) Podpredsedníčka najvyššieho súdu ďalej poukázala na odôvodnenie rozsudku okresného súdu (konkrétne str. 30 až 39 rozsudku okresného súdu), v ktorom tento súd svoje skutkové závery podrobne, presvedčivo a dostatočne zrozumiteľne vysvetlil, pomocou popisu úvah, ktorými sa riadil pri posúdení vykonaných dôkazov, a to aj v konfrontácii s obhajobou uplatnenou jednotlivými obžalovanými vrátane sťažovateľa. Krajský súd sa s týmto hodnotením okresného súdu následne plne stotožnil. Napokon konštatoval, že len samotná skutočnosť, že druhý rozsudok okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu nespĺňajú očakávania alebo predstavy sťažovateľa, nemôže založiť porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

c) S námietkou zmeny opisu skutku [bod 6 písm. f)] sa najvyšší súd podľa podpredsedníčky súdu vysporiadal na str. 11 a 12 svojho napadnutého uznesenia. Pre úplnosť v tomto smere ešte podpredsedníčka súdu poukázala na to, že sťažovateľ mohol túto námietku predložiť už v podanom odvolaní, keďže tak neurobil, k porušeniu ním označených práv nemohlo dôjsť.

d) Podpredsedníčka súdu napokon s poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu na str. 9 až 11 zdôraznila, že v tomto odôvodnení sú jasne vysvetlené dôvody, prečo napriek tomu, že sčasti dal sťažovateľovi za pravdu, dovolaním napadnuté rozhodnutie nezrušil a jeho dovolanie odmietol. Vzhľadom na to navrhla, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

9. Ako príloha k prípisu najvyššieho súdu bolo pripojené aj vyjadrenie predsedníčky príslušného senátu najvyššieho súdu, ktorý vo veci rozhodoval. V obsahu tohto vyjadrenia predsedníčka senátu rozdelila argumentáciu sťažovateľa na skutkovú a právnu.

a) Vo vzťahu k skutkovej argumentácii poukázala na skutočnosť, že táto nemôže byť dôvodom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože najvyšší súd ako súd dovolací nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení či prehodnocovať vykonané dôkazy.

b) K argumentácii týkajúcej sa právneho posúdenia veci predsedníčka senátu uviedla, že najvyšší súd v napadnutom odôvodnení na strane 9 až 11 podrobne odôvodnil svoj právny záver, že v prípade sťažovateľa išlo o trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona (s trestnou sadzbou 2 až 8 rokov), a nie o trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona (s trestnou sadzbou 2 až 8 rokov). Avšak dovolací dôvod

podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemohol byť aplikovaný z dôvodu nenaplnenia predpokladu podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku, t. j. zistené porušenie zákona podľa nej zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, pretože trestná sadzba stanovená pre oba spomínané trestné činy je rovnaká.

c) Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa nesprávneho procesného postupu súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci poukázala predsedníčka senátu na nedostatočnú špecifikáciu tejto argumentácie sťažovateľa. K jeho námietke týkajúcej sa totožnosti skutku zase uviedla, že mal koncentrovať svoju obhajobu na skutok a samotné zvolenie spôsobu obhajoby je zodpovednosťou sťažovateľa.

III.3. Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ sa na základe výzvy ústavného súdu k podaným stanoviskám súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci nevyjadril.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je založená na jeho tvrdení o nezákonnosti, svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a uznesenia krajského súdu.

12. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

13. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

14. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 541/2014).

15. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre vzťahujúcej sa na interpretáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že toto ustanovenie dohovoru zaväzuje súd uviesť dôvody svojho rozhodnutia, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia. Vzhľadom na nevyhnutnosť prihliadať *inter alia* na rôznorodosť vyjadrení účastníkov konania a procesnoprávne predpisy platné v tom-ktorom štáte, môže byť otázka

posúdenia porušenia povinnosti všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dôvody vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru posúdená len s prihliadnutím na okolnosti prípadu (rozsudok ESLP vo veci Torija v. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B, ods. 29).

IV.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem iného namieta nesprávnu interpretáciu a následnú aplikáciu ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa dovolania, ako aj s tým spojené nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, pretože napriek záveru o nesprávnej kvalifikácii skutku, zo spáchanie ktorého bol sťažovateľ odsúdený, t. j. naplneniu ním namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, najvyšší súd jeho dovolanie odmietol z dôvodu aplikácie ustanovenia § 371 ods. 5 Trestného poriadku [pozri bod 5 písm. g) tohto nálezu].

17. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom tento súd v rámci jeho odôvodnenia:

a) V prvom rade poukázal na znenie § 250 ods. 1 a 4 písm. b) a § 213 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, ako aj znenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 5 Trestného poriadku a následne zdôraznil, že pri kvalifikačnom prieskume vychádzal výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku. Ďalej konštatoval, že v popise skutku v skutkovej vete nie je zrozumiteľným spôsobom popísané, koho mali sťažovateľ a jeho spoluobvinení svojím konaním „uviesť do omylu“ či koho omyl mali využiť, pričom táto okolnosť má zásadný kvalifikačný význam pre právne posúdenie veci, aj keď v konečnom dôsledku zásadne neovplyvnila postavenie ani jedného z obvinených.

b) Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že právnickú osobu je možné uviesť do omylu len prostredníctvom uvedenia do omylu fyzickej osoby, ktorá je oprávnená tvoriť jej vôľu a prejavovať ju navonok, t. j. rozhoduje a koná v jej mene, pričom môže ísť aj o osobu, ktorá je členom štatutárneho alebo iného orgánu právnickej osoby. V danom prípade boli sťažovateľ a spoluobvinení členovia orgánov poškodenej právnickej osoby – obchodnej spoločnosti, a preto túto nemohli uviesť do omylu a ani sami neboli uvedení do omylu. Zo znenia skutkovej vety v predmetnej veci preto nie je zřejmé, kto mal byť uvedený do omylu, t. j. akým spôsobom došlo k naplneniu jednotlivých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu.

c) Najvyšší súd následne uzavrel, že v danom prípade ide o trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, pretože obvinení si prostredníctvom fiktívnych obchodov prisvojili cudziu vec – peňažné prostriedky, ktoré im boli zverené a spôsobili tak na cudzom majetku značnú škodu.

d) V závere najvyšší súd konštatoval, že závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci o vine sťažovateľa zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona sú z hľadiska ich právneho posúdenia nesprávne. Dovolaniu sťažovateľa však napriek tomu nevyhovelo s odkazom na nesplnenie predpokladu podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku, t. j. preto, že podľa neho v predmetnej veci nemožno dôvodne očakávať, že v nadväzujúcom ďalšom konaní v tejto veci by mohlo dôjsť k takej zmene jej posúdenia, ktorá by mohla zásadným

spôsobom ovplyvniť postavenie sťažovateľa, pretože trestná sadzba stanovená pre oba spomínané trestné činy (trestné činy podvodu a sprenevery) je rovnaká.

18. Ústavný súd sa plne stotožňuje so závermi najvyššieho súdu, z ktorých vyplýva, že pokiaľ sťažovateľ a spoluobvinený ako páchatelia, k obohateniu ktorých v dôsledku trestného činu malo dôjsť, konali ako zamestnanci, resp. štatutárne orgány poškodenej obchodnej spoločnosti, nemožno ich zároveň považovať za osoby konajúce v omyle. Skutková veta (popis skutku) musí bezpodmienečne obsahovať úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty (pozri nálezh ústavného súdu č. k. III. ÚS 509/2015). Vzhľadom na nedostatok skutkovej vety napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá neobsahovala špecifikáciu objektívnej stránky trestného činu podvodu (uviedenie do omylu osôb oprávnených rozhodovať a prejavovať vôľu v mene poškodeného konaním sťažovateľa a spoluobvineného), preto spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona v tomto prípade zo strany sťažovateľa a spoluobvineného neprichádza do úvahy a najvyšší súd sa mohol zaoberať následne len tým, či nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty niektorého iného trestného činu (napr. trestného činu sprenevery § 213 Trestného zákona, trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona).

19. Uvedený právny záver najvyššieho súdu napokon potvrdzuje nielen odborná literatúra (ŠAMKO, P. Trestný čin podvodu a spoločnosť s ručením obmedzeným. Justičná revue, 59, 2007, č. 5, s. 688 – 695), ale aj samotná judikatúra najvyššieho súdu, v rámci ktorej tento súd v rozsudku č. k. 2 Tdo 38/2014 z 26. augusta 2014 uviedol, že právnickú osobu možno uviesť do omylu len uvedením do omylu fyzickej osoby, ktorá je oprávnená tvoriť vôľu právnickej osoby a prejavovať ju navonok, teda rozhoduje a koná v jej mene (môže ísť aj o osobu, ktorá je členom štatutárneho alebo iného orgánu právnickej osoby). Rovnako platí, že využiť omyl právnickej osoby možno len využitím omylu už charakterizovanej fyzickej osoby.

20. Najvyšší súd pri právnom posúdení veci sťažovateľa dospel k odlišnému záveru ako krajský súd v jeho napadnutom rozsudku, pričom konštatoval, že v predmetnej veci došlo k spáchaniu trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Tento záver najvyššieho súdu týkajúci sa zmeny právnej kvalifikácie skutku v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemusí byť nesprávny, avšak podľa ústavného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia chýba riadne odôvodnenie tohto záveru, t. j. jeho „podopretie“ aspoň stručným odôvodnením s poukazom na skutkové závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci vyplývajúce z riadne vykonaného dokazovania, ku ktorým sa mali možnosť strany konania v plnom rozsahu vyjadriť, ako aj odôvodnenie, prečo tieto dôkazy považuje za postačujúce aj pre prijatie záveru o naplnení skutkovej podstaty trestného činu sprenevery zo strany sťažovateľa. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu podľa ústavného súdu trpí celkom zjavne nedostatkom odôvodnenia v naznačenom smere, a preto už aj pre tento nedostatok možno jeho rozhodnutie označiť za nepreskúmateľné.

21. Ústavný súd preto v tomto prípade konštatuje s poukazom na závery uvedené v bodoch 17 až 20, že odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu chýba presvedčivosť vyúsťujúca do jeho nepreskúmateľnosti, čoho dôsledkom došlo v predmetnom konaní k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

22. Vo vzťahu k ďalším sťažovateľom predostretým námietkam atakujúcimi napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd riadiac sa princípom sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), nepovažoval za vhodné ani účelné sa nimi zaoberať, keďže práve z dôvodu zrušenia tohto uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie má najvyšší súd nielen možnosť, ale aj povinnosť v rozumne dostatočnej miere vysporiadať sa opätovne aj s námietkami sťažovateľa, ktoré sú predmetom tejto ústavnej sťažnosti, a následne o nich rozhodnúť v rámci dovolacieho konania. V tejto súvislosti ústavný súd podčiarkuje, že predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Z uvedených dôvodov ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

23. Ústavný súd rovnako vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu vychádzal z nedostatku svojej právomoci, a to z dôvodu, že tejto predchádza právomoc najvyššieho súdu v dovolacom konaní. Preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.3. K namietanému zrušeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu:

24. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

25. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3Tdo/6/2021 z 19. mája 2021 a vrátil mu vec na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

26. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 460,90 eur.

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3 vyhlášky) Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony

právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu